

Konkordija Antarova

Mokslas apie džiaugsmą (K.Antarovos užrašai)

1.

Atmink, kad džiaugsmas – nenugalima jėga, tuo tarpu nusiminimas ir neigimas sužlugdys viską, ko tik besiimtum. Žinojimas auga ne dėl tavo laimėjimų, išaukštinančių tave prieš kitus. Bet dėl išminties, ramybės ir džiaugsmo, kuriuos tu įgijai tada, kai niekas to nematė. Laimėk mylėdamas – ir tu laimėsi viską. Ieškok džiaugsmingai – ir visa tau atsilieps. Gyvenimas, visas Visatos gyvenimas, visada yra teigimas. Kurti galima tik teigiant. Kas gi nesugeba išmokti savo kasdienos gyvenime teigimo džiaugsmo esant įvairioms aplinkybėms, tas negali tapti šviesa kitų kelyje.

Kuo žmoguje daugiau savasties instinktų, t.y. kuo jis stipriau sutelkia dėmesį į savąjį „aš“, tuo didesnės ir gilesnės jo abejonės, tuo dažniau iš jo akių byra ašaros, tuo aršesnė jo kova su savąja prigimtimi, su savosiomis aistromis, savosiomis siautulingomis, paskendusiomis troškimuose, nežinančiomis ramybės mintimis.

Kovoje su pačiu savimi dar niekas ir niekada nepatyrė išsigelbėjimo. Nes į priekį einama tik teigiant, bet ne neigiant. Ne kova su aistromis turi užvaldyti žmogaus dėmesį, bet džiaugsminga meilė Gyvenimui, laiminant visas Jo formas, lygmenis ir būties etapus.

Nėra nei ramybės, nei taikos esybėse, kurios ieško vis naujų ir naujų apreiškimo šaltinių. Tai, ką jie nugriebia iš pasitaikančių jiems užrašų ir knygų, visa tai įsiurbia proto žievės paviršeliais, bet mažai kas įsiskverbia į jų šventų švenčiausiąją širdies esmę.

Paprasti žodžiai, skambantys džiugiai, ištariami savosios širdies ramybėje, greičiau pasiekia tikslą nei šimtai perrašytų tiesų, išieškotų skirtinguose „šaltiniuose“.

Žmogus turi gyventi, skleisdamas kiekvienam sutiktajam taikos ir ramybės emanacijas. Paprasto žmogaus tikslas visiškai nėra tapti šventuoju ar siekti juo patapti. Bet kiekvieno žmogaus būtiniausia ir privaloma užduotis – nugyventi savo paprastą kasdienybę taip, kad įneštų į savo ir kitų būtį lašelių ramybės ir džiaugsmo.

Paprastas jūsų kasdienis darbas. Apkabinkite kiekvieną pas jus apsilankiusį. Jei pas jus užėjo vienišas žmogus, atiduokite jam visą savo širdies šilumą, kad išėjęs pajustų turįs draugą. Jei ateis sielvartaujantis, nušvieskite jo gyvenimą savuoju džiaugsmu. Jei ateis silpnas, padėkite jums atsiskleidusiu žinojimu apie naują gyvenimo prasmę. Ir jūsų gyvenimas taps palaiminimu žmonėms.

Rūškiausiais ir tragiškiausiais gyvenimo momentais negalima pamiršti paties svarbiausio: džiaugsmo, kad esate gyvas, kad galite kažkam pagelbėti, suteikdami žmonėms ramybės ir saugumo pajautimą.

Niekada neįsileisk nuviliančio „nepasiekiamumo“ jausmo, sutikęs kito dvasios didybę. Visada laimink pasiekusį daugiau nei tu ir išliek jam savo džiaugsmą, kad jam būtų lengviau siekti dar didesnių

aukštumų. Paprasčiau, lengviau, linksmiau – šie žodžiai – ištisa programa kiekvienam žmogui. Šiuose žodžiuose išvelk, kad dvasios didybė - tai ne jungas, ne atsižadėjimas ir ne žygdarbis, o tik pilnatvės harmonija. Ji pasireiškia nuolatiniu, nei minutei nenutrūkstančiu džiaugsmu.

Neprisiimk ant savo pečių bereikalingų skolų ir įsipareigojimų. Eik džiaugsmingai. Nubudęs ryte laimink savo naują auštančią dieną ir pasižadėk sau priimti iki galo viską, kas tau joje skirta. Žmogaus širdies kūryba – jo kasdienė įprasta diena. Ji tuo ir pasireiškia, kad priima visas kasdienes aplinkybes kaip neišvengiamas, kaip vienintele savas ir nuskaidrina jas meile, gailestingumu, atlaidumu. Bet tai nereiškia sulenkti nugarą ir leisti blogiui ant tavęs joti. Tai reiškia ir kovoti, ir mokytis save valdyti, ir kristi, ir vėl keltis, ir įveikti kliūtis, ir jas nugalėti. Galbūt išoriškai ne visada pasiseka jas nugalėti. Bet viduje jas reikia nugalėti su meile.

Siek savo santykius su žmonėmis perkelti iš smulkmeniškų ir sąlygotų nešvarumų į amžinybės ugnį. Laužyk išaugančias sąlygotumų užtvaras tarp tavęs ir žmonių. Ir ieškok visų galimybių suprasti būseną to, su kuo bendrauji. Ir tu visada rasi būdą, kaip į šipulius sudaužyti prietarų kliūtis, nevykusiai atsirandančias tarp žmonių, atverti visa kas geriausia savyje ir pasiekti kito žmogaus širdies šventyklą. Atrask savyje meilės žiedą ir padėk jį po kojomis tam, su kuo kalbi. Ir tik retkarčiais susitikimai su visiškai piktais žmonėmis liks be tavo mylinčios pergalės.

Broliai ir draugai! Ne tai vadinkite malone, ką patys duodate ar tai jums duodama kaip skola, įsipareigojimas, sunki našta. Nes tai vis dar nesąmoningo suvokimo lygmuo.

Bet malone vadinkite tai, ką duodate su džiaugsmu, spindinčia laime gyventi ir mylėti. Ne tas myli, kuris atlieka savosios garbės ir ištikimybės pareigą. Tačiau tas, kuris gyvena ir kvėpuoja būtent dėl to, jog myli ir džiaugiasi, nes kitaip negali.

Ir iš širdies einanti tokio žmogaus meilė - tai ne apgirtimas ir kerai, sukuriantys sąlyginį grožį, bet pats tyriausias grožis, nešantis visiems taiką ir ramybę.

Džiaugsmu audžiama spindinti dvasios materija, džiaugsmu žmogus įvedamas į vienybės su kitais žmonėmis, o dėl to ir su visa Visata, suvokimą.

2.

Svarbu pačiam tvirtai žinoti, ko būtent tu sieki. Svarbu nebūti tuščiu ir svyruojančiu viduje, kada pradedi savo naują kūrybos dieną. Svarbu vis stipriau teigti ištikimybę tam, ką pasirinkai sau kaip gyvenimo kelią, ir taip užbaigti šią dieną. Užbaigiant ją, visiškai aiškiai atsakyti sau į klausimą, kame buvai tvirtas, kur nukrypai nuo šviesios idėjos, dėl kurios gyveni ir dirbi. Svarbu nugyventi kiekvieną dieną dirbant taip lengvai ir dorai, lyg tai būtų paskutinė tavo gyvenimo diena.

Beprasmiška laukti ypatingų išbandymų. Paprastoje pilkoje kasdienybėje reikia įžiūrėti svarbiausius meilės pasireiškimus, o savo kasdieną nugyventi lengvai – štai pats pagrindinis jos bruožas. Su meile gyvenantis kiekvienos dienos eiliniuose darbuose turi būti dvasinės vienybės grandimi su visa jį supančia aplinka.

Tu pasirinkai šį kelią, kuriame jausmų ir minčių heroizmas gyvena ne svajonėse ir idealuose ar fantazijose, o kasdieninės pilkos dienos darbuose. Todėl budriai perprask tegu ir pačius menkiausius

gyvenimo reiškinius – tuos mažiausius dvasios universitetus, šimtai kurių pasitaiko kiekvieno žmogaus eilinėje dienoje.

Įsisavink pirmąją žmonių, siekiančių eiti koją kjon su savo tauta, su savo amžininkais, taisyklę: NĖRA MENKŲ DALYKŲ. Kiekvienas veiksmas yra arba Gyvenimo teigimas – ir tada tai reiškia bendradarbiavimą su Juo. Arba jis yra paniurusi mintis apie save, o tai yra neigimas, nesuvokimas pagrindinio gyvenimo dėsni šioje žemėje: visa yraavyje, ir viskas dėl visuotinio gėrio, nes visa yra meilė. Neturint tokio supratimo, žmogaus egzistencija yra apnuogintas egoizmas ir neišmanymas.

Įprask kiekvieną einamąjį darbą atlikti kaip patį svarbiausią. Įprask nepilti pipirų ant savo teigiamos kasdienės veiklos ir minčių. Taip apsunkinsi ne tik pats save, bet ir visus tuos, kurie tave supa.

Negalima siekiant kažko aukštesnio painioti vartotojo sąvokų su išminčiaus suvokimu. Ne tas išminčius ir didvyris, kuris vieną kartą sugebėjo atlikti didelį žygdarbį. O tas, kuris suprato, kad jo paties kasdienė darbo diena ir yra didingiausias dalykas iš to, ką davė jam Gyvenimas.

Kiekvieno žmogaus gyvenime ateina akimirka, kai jis pradeda kitaip vertinti gyvenimo įvykius. Visi mes keičiamės, jei judame pirmyn. Bet ne pats tas faktas, kad mes keičiamės, yra svarbus, o tai, KAIP mes įsiliejame į mus bekeičiantį Gyvenimo judėjimą. Jei mes ramiai ir susitvardę pasitinkame pasitaikančius per dieną išorinius įvykius, mes galime nugirsti juose mūsų Gyvenimo akimirkos išmintį. Mes galime pamatyti nepaliaujamą visos Visatos judėjimą, suvokti esantys jos dalimi ir suprasti, kaip giliai mes esame susiję su visu jos judėjimu.

Tik nesitikėk, kad išsilaisvinęs visada gali būti laisvas nuo išorinio šurmulio, nuo jo iliuzinių pančių, nuo buitinių rūpesčių ir jų sąlygotumo. Geriausiai savo tautai tarnauja tas, kas nepastebi to šurmulio naštos, nes suvokė savo Gyvenimo prasmės esmę - būtent į šią tuštybę įnešti Šviesos jėgą.

Žmogaus gyvenime negali būti nė akimirkos sustojimo. Žmogus be paliovos auga ir keičiasi. Visa, kas yra sąmonėje, keičiasi ir plečiasi. O jeigu žmogus nemoka išmintingai priimti šių besikeičiančių aplinkybių, nesugeba tapti jas nukreipiančia ir valdančia jėga, jos sunaikins jį, kaip šaltis naikina grybų gyvenimą, kaip sausra naikina pelėsius. Ir žinoma, toks žmogus, nemokantis pats besikeisdamas ant savo pečių lengvai ir paprastai nešti gyvenimo naujomis aplinkybėmis našta, bus panašus į grybą arba į pelėsį, bet ne į besigrūdinančios ir kovoje augančios kūrybinės minties žvilgesį.

Nėra pilkos kasdienybės - yra spindinti šventovė, kurią kiekvieną darbo dieną stato pats žmogus. Ne dangaus platybėse turi skrajoti žmogus, siekdamas gurkštelti grožio ir pailsėti nuo žemiškojo purvo. Bet į purviną, prakaituotą ir sielvarto kupiną žemę jis turi įlieti lašelį savo geranoriškumo. Žmogaus gyvenimas žemėje – tai ta Visatos dalelė, kurią jis sugebėjo priimti į save, savyje kūrybiškai perdirbti, apvalyti kančiomis ir išlieti atgal į Visatą, kad padėtų jai judėti pirmyn.

Jei žmonės užsiėmę vien tik kontempliacija, jeigu jų proto ir širdies jėga nukreipta tik į vidinio tobulėjimo paieškas, mes žinome, kad jiems uždarytas amžino judėjimo kelias. Nes Visatoje nėra galimybės gyventi tik sau, neįsitraukiant į pasaulio gyvenimą.

Žmogaus sąmonės pokyčiai negali kilti aukštyn, jei jo širdis tyli ir jis nemato kitose esybėse to paties dangaus, kurį atvėrė savyje.

Auginti jėgą kiekvieną dieną. O tam išmok veikti, o ne laukti, kurti, o ne ruošti ir kaupti jėgas. Veikimas, veikimas ir dar kartą veikimas – štai toks darbo kelias šioje žemėje.

Tačiau savo amžinosios jėgos tu negali padaryti nei geresne nei blogesne ŠIANDIEN, jei VAKAR nugyvenai tik svajonėmis apie veikimą. O veikė kiti, einantys greta tavęs, kurių dvasios ugnis buvo gal kur kas silpnesnė nei tavoji. Tačiau jie veikė, o tu vis galvojai, kaip veiksi ir praradai savo amžinąją jėgą neveikdamas, be naudos ir prasmės prarasdamas praskrendančią akimirką „dabar“.

Pradėdamas naują dieną gyvenk taip, lyg tai būtų tavo paskutinė diena. Tačiau paskutinė ne pagal norų gobšumą ir skubotumą, ne pagal dvasines įtampas, o paskutinė pagal darbo harmoningumą ir jo nesavanaudiškumą.

3.

Pagalvok, kas yra BAIMĖ. Tai pats sudėtingiausias iš visų žmogiškųjų pojūčių. Jis niekada žmoguje negyvena vienas, tačiau visada yra apsuptas niekšų, ne ką menkiau griaunančių dvasinį žmogaus gyvenimą nei pati baimė, spiečiaus. Baimė užkrečia ne tik patį žmogų, ji užpildo aplink jį visą atmosferą subtiliausiomis vibracijomis, kurių kiekviena nuodingesnė už kobros nuodus. Tas, kas pilnas baimės, yra užslopintas kaip aktyvi, išmintinga ir laisvai mąstanti būtybė. Mintis tik tada gali lieti, teisingai pagaudama intuicijos blyksnius, kai visa žmogaus asmenybė veikia harmoningai, yra pusiausvyra su visomis organizmo jėgomis. Tik tada tu patenki – per sąmoningumą – į tą viršsąmoninę būseną, kurioje gyvena dvasinė tavo kuriančiosios asmenybės dalis. Jeigu tavo mintis yra akmeniniame baimės bate, tau neįmanoma atitrūkti nuo gyvuliškos, vien tik gyvuliškos, organizmo dalies. Tavo dvasia neišsiskleidžia.

Žmonės, įsivaizduojantys save dvasiškai nušvitusiais, o iš tikrųjų tik retkarčiais nusimetantys akmeninius baimės batus, yra labiausiai apgailėtini iš visų klystančiųjų. Jų amžinos ašaros ir aimanos dėl mylimųjų - tai tik apgailėtinos egoizmo ir kūniškų prisirišimų prie esamos formos nuotrūpos, be jokios tikrosios saviraiškos proveržio.

Žmonės, gainiojami po žemę baimės, yra nepilnavertės žmogiškosios būtybės. Kurti didžius dalykus, kurti Gyvenimą jie negali.

Akys, kurios verkia, negali matyti aiškiai. Kaip ir ausys tų, kurie skundžiasi, guodžiasi ir girdi tik savo širdies liūdesį, negali išgirsti Gyvenimo šauksmo. Ir minorine gama plakanti širdis monotoniškai tuksi: „Aš, aš, aš“.

Negalima iš savęs išplėsti kokio nors vieno jausmo, kad organizmas aidu neatsakytu į vieną ar kitą dvasios judesį.

Jeigu tu šiandien, šią minutę pasidavei baimei – visas tavo organizmas susirgo. Jeigu tu žengei į didesnę džiaugsmą ir didvyriškumą – tu įpynei į savo organizmą tas pergales prielaidas, kurios po tam tikro laiko pradės veikti visame tavo gyvenime.

Jei tu pradedi iš anksto mokyti savo nervus, kaip jiems priimti vieną ar kitą reiškinį, ir dar įpainioji tai į baimės ir prisiminimų tinklus, tu niekada teisingai nepriimsi nei vieno Gyvenimo fakto.

Drąsa, tik drąsa ir narsa atskleidžia žmogų, visas jo jėgas ir talentus. Siek atrasti savyje laisvus Gyvenimo pojūčius, neapsunkintus asmeninių nesėkmių ir skausmo šiukšlių. Joks sielvartas negali sukaustyti tos absoliučiai nepriklausomos esmės, kuri gyvena žmogaus širdyje.

Būkite drąsūs. Nesustokite kelyje tam, kad apverktumėte neteisingus praeities žingsnius. Kiekvienas toks sustojimas uždeda ardantį sluoksnį jūsų dabarčiai. Iš savų klaidų mokosi tik tie, kurie išauga dvasia, suprasdami savo vakarykštį menkumą. Tas, kas sutvirtėjo šiandien, pamatęs vakarykščiame nesusipratime ar barnyje su žmonėmis savo paties klaidą ir nusprendęs daugiau jos nebekartoti, tas šiandien aršinu paaugo visuose savo reikaluose ir susitikimuose. Kas gi užpylė ašaromis, skundais, nusivylimu savo vakarykštę nesėkmę, tas šiandien priėmė piktžolės likimą, kurią plačiu ratu aplenkia net alkanas gyvulys.

Žinių troškimas netenka prasmės, neturint dvasinių jėgų panaudoti šias žinias kasdienėje veikloje.

Tiesa, perskaityta verkiančiomis akimis, neapšvies žmogaus kelio jo pilkoje kasdienybėje. Ir jo diena, perskaičius tiesą, liks pilka diena, kupina abejonių ir kankinančių norų diena.

Tiesa, perskaityta akimis, kurios nustojo verkti, nušvies pilką žmogaus dieną. Per dieną sukurs jame keletą šventovių, nes jis įnešė tiesą į savosios dienos darbus. Ir diena jo tapo spindinčia džiaugsmingo gyvenimo diena, o ne liūdesio ir visų dvasinių vertybių, kurias surinko anksčiau, pakrikimo diena.

Švara ir bebaimiškumas – pirmos dvasinės pasaulėžiūros sąlygos. Visa jėga ir visa nauja tavo egzistavimo prasmė – išmokti nieko nebijoti. Mokykis visiško bebaimiškumo. Ir neužmiršk, kad narsa – ne tik bailumo nebuvimas. Tai visuminis organizmo darbingumas, visiška ramybė pavojaus atmosferoje.

Tačiau susivaldymas gali tapti beprasmiu, jei tai tik asmeninis aktas, o ne aktyvi jėga. Tai jėga, kuri priima į save sutiktojo susierzinimo emanacijas ir užgesina jas, kaip sandarus dangtelis, tvirtai užspaudžiantis puodynę su raudonomis anglimis ir sulaikantis jų liepsną.

Neįmanoma slėpti viduje nesantarvės, kankintis ir sproginėti, o išoriškai rodyti tariamą ramybę ir šiuo dviveidišku susivaldymu padėti žmogui įveikti sunkias minutes. Tik išties išmintingas elgesys, tai yra tvirtai įtikėta vidinė ramybės būseną, gali padėti artimui. Vien tik savo pasirodymu, vienu susitikimu jis gali nutraukti tūkstančius žmonių dramų. Toks gyvas išminčiaus pavyzdys. Ir koku pavidalu tai žmogui bepasirodytų, gali pakelti jo jėgas didvyriškam poelgiui. Gali padėti jam pasikeisti iš menko, vien dėl savęs pergyvenančio vienos gatvės žmogaus į dvasingą savęs kaip visos Visatos vieneto suvokimą. Visatos, neišvengiamai pavaldžios vienam ir tam pačiam tikslingumo įstatymui, kuris veda visa kas gyva žemėje – nuo vabalėlio iki žmogaus – į tobulybę. Jūs galite pasakyti, kad visa tai žinote ir suprantate. O iš tiesų, tai nieko nežinote ir nesuprantate. Todėl, kad išminties kalba žinoti – tai reiškia mokėti. O suprasti – tai reiškia veikti. Tas, kas kalba, kad žino ir supranta, tačiau nemoka veikti savo darbo dieną, iš tiesų nieko nežino. Jis savo nemokšišku niekuo nesiskiria nuo cirko šunų ir arklių, paprasčiausiai įvaldžiusių eilę įprastų asociacijų, įsisavintų ta ar kita tvarka.

Gyvenime yra tik viena nugalima jėga, ir ta jėga – Džiaugsmas. Kiekvieną kartą, kai jums kas nors nepavyksta, kai jūs norite nugalėti visas kliūtis ir pasiekti rezultatų, laimėkite mylėdami ir

besidžiaugdami. Kiekviena jūsų ašara ir nusivylimo žodžiai sugniuždys tai, ką jau pasiekėte per savo gebėjimus ir atitolins pergalę toli nuo jūsų.

4.

Kelias – tai nepertraukiamas judėjimas, kur negali būti nei akimirkos sustojimo. Kai tik pyktis ir susierzinimas įsibrauna į kelią, tai yra į paties žmogaus veiksmus, visas kelias sustoja. Nebeskamba jo harmonija ir vėl reikia ieškoti, kaip įsilieti į Visatos simfoniją, savo kūryba nužengusią į priekį, kol žmogus mindžikavo vietoje. Niekam nėra galimybės kilti Visatos laipteliais, jei jo būdas sunkus sutiktiesiems, jei jo susierzinimo šūksnis ar pamokoma, nepatenkinta kalba nepadedą sutiktajam nusiraminti, bet sukelia jo protestą.

Visur viso gyvenimo pirmoji grandis – ramybė širdyje. Kuo su didesne taika žmogus eina per gyvenimą, tuo plačiau ir toliau jis mato. O kuo toliau mato, tuo vis labiau supranta, koks jis mažas, kiek mažai gali ir žino, kiek dar daug jam reikia pasiekti.

Perjunkite savo mintis, pamirškite save ir galvokite tik apie tai, kaip nesuardyti visuotinės harmonijos savo dygiomis srovėmis. Pragyvendamas dieną, žmogus turi kuo daugiau galvoti, kaip įnešti didžiausią taikos indėlį į darbus ir susitikimus. Ramybė, kurią viena siela įlieja į kitą – tai tie klijai, kurie užgydo susierzinimo žaizdas, prie siautėjančių aistrų mėlynių prideda šildantį kompresą ir įlieja balzamo į nusivylusią pašnekovo širdį.

Niekada nepamirškite, kad visa veikla, kokia kilni bebūtų, daugeliu atveju bus sunki jūsų sutiktiesiems, jei pats maištaujate ir gyvenate nesantaikoje. Vertingiausias darbas nebus prieinamas masėms, jei pats dirbantysis nuolat buvo ties savitvardos praradimo riba. Jo darbas, net genialus, liks prieinamas tik nedaugeliui, nes įgyvendinti didžią ar mažą idėją liaudies masėse gali tik tas, kurio jėgos yra nuolat pusiausvyros.

Neturint ramybės savo širdyje, negalima jos perduoti kitam. Duoti galima tik tai, ką turi pats. Kitu atveju visos pastangos atnešti žmogui taiką ir paguodą bus tik tuščias žiedas, protavimo spiralė, žodžiai, be prasmės ir tikslo paleisti į eterį, kur ir be šito daugybė šiukšlių. Jei pamokslas apie naujas idėjas mažai efektingas, tai tik dėl to, kad jis yra visiškai formalus. Kviesdami žmones aukoms ir netektims dėl aukštų tikslų, pamokslininkai dažniausiai padaro išimtis sau. Tuos iš jų, kurie neša pamokslą ne žodžiu, bet gyvu pavyzdžiu, visada lydi sėkmė.

Mūsų vaizduotės kuriamos meilės ir grožio iliuzijos mus kankina tol, kol mes patys sau neišsikovojame nuo jų visiškos laisvės. Ir tik tada griūva mūsų išorinio grožio iliuziniai troškimai, kai mumyse atgyja visas grožis, kurį nešiojamės savyje. Visi širdgėlos, netekčių, nusivylimų postūmiai moko suprasti, kad nėra laimės sąlygiškose iliuzijose. Laimė gyvena tik laisvame savanoriškame darbe, nepriklausančiame nuo apdovanojimų ir pagyrų, kurias mums už jį suteiks.

Jei jūs vertinate tik žemiškas vertybes, tokias kaip pinigai, brangenybės, turtai ir su jomis susijusi išorinė padėtis, o sielos klausimai jums yra bereikalingas nemokamas priedas, jūsų pastangos įgyjant tikrųjų žinių, kurios priklauso didingam gyvenimui, visada baigsis nusivylimais.

Ieškokite žinojimo, kad suprastumėte, jog nelaimės kaip tokios nėra. Viskas, visi stebuklai ir nelaimės yra pačiame žmoguje. Kai žmogui atsiveria žinojimas, jis tampa ramus, nes jame atgyja išmintis. Neieškokite stebuklų, jų nėra. Ieškokite žinojimo – jis yra. Ir visa tai, ką žmonės vadina stebuklais, tai tik vienas ar kitas žinojimo lygmuo.

Perspektyva, atveriamą žinojimu, atsiveria kiekvienam ne iš karto, kaip perspektyvos pojūtis dailininkui. Dvasinių žinių knyga nėra išorėje, ji žmogaus širdyje. Ir skaityti ją gali tik tas, kuris mokosi gyventi kiekvieną naują dieną, kurią pradėjo, vis keldamas savo kūrybos lygį.

Neduok pernelyg daug pažadų ir nenusivilk savo jėgomis. Ne tavo kvailumas verčia tave abejoti visa kuo, o įprotis skeptiškai priimti visas gyvenimo aplinkybes. Įprotis galvoti tik apie žemės gyvenimą atsietai nuo visos Visatos gyvenimo. Įsisavink pagrindinę kiekvieno gyvo žmogaus taisyklę: išmok mąstyti dialektiškai. Nenutrauk ryšių su visomis džiuginančiomis gamtos jėgomis. Ir kada išmuš tavo valanda suvokti visų gamtos stichijų elementų žinias, atsinešk šią akimirką indą savyje, pripildytą savitvardos ir harmonijos.

Venkite samprotauti ten, kur reikalingas išminties paprastumas. Išmokite bent jau vieno dalyko: neturėdami apie ką nors pakankamai žinių, neneikite to, kas yra sakoma.

Išmintis nedaro įtakos iš išorės. Ji neprasiskverbia iš kažkur į sielos gelmes. Ji ten gyvena. Ir pažadinti savyje ją gali tik pats žmogus. Ir tik pats žmogus riboja savo paties Šviesą.

Jei tu pilnas švytinčio džiaugsmo, tu iškart pamatysi žmoguje stebuklą: jis susiliejęs su harmonija, jis eina su ja, neša ją savyje, nors pats to nemato. Ir kiekvienas nemato dėl įvairių priežasčių. Vienas – nes jį stipriai laiko karma, ir jis niekaip negali išsilaisvinti iš baimės, gobšumo ir pavydo, kuriems tarnavo ilgus metus. Kitas negali išsiveržti iš daugybės prietarų apie atliekamą pareigą ir asmeninę meilę. Trečias trypčioja siauro proto labirinte ir negali iš jo išsiveržti ir patekti į intuicijos kūriniją. Ketvirtas užvertė sau praėjimą į išsivadavimą, visą dieną lakstydamas su gerais darbais, o namuose keldamas drumzles ir susierzinimą ir t.t.

Neužmiršk amžiams: viskas – žmoguje. Ir tik jis vienas – savojo kelio kūrėjas. Tiksliau, kiekvienas žmogus yra kelias, ir tas kelias tiek artimas Gyvenimo Vienio kūrybiškumui, kiek žmogus savyje sugebėjo jį išlaisvinti.

5.

Prieš naujaus posūkius kelyje kankinasi tik tie, kurie tebeturi meilės neišgrynintą savąjį „aš“. Tas kuris ieško, slegiamas aistrų, tas dar labiau klysta.

Jei žmogus sako, kad jis myli mokslą, bet nemyli žmonių, kuriems skirtas tas mokslas, nemato žmonėse aukščiausiųjų tikslų – jis tėra mokslo duobkasys. Jei žmogus eina per gyvenimą, nepastebėdamas pasiukojimo ir savęs atsisakymo tų, kurie lydi jį šiame gyvenime, jis nepasieks tų aukščiausių kelių, kuriais eina ištis didūs žmonės. Jei žmoguje, jam kylant erudicijos ir garbės laiptais, atrofuoja švelnumas, gerumas, jis atima iš savęs galimybę patirti bendravimo džiaugsmą su žmonėmis, kurie sužavėtų jį savo veiklos pilnatve ir užmojais. Tas pats ir su meile gamtai. Norint pamatyti jos pastangas padėti kiekvienam pamilti ją savyje ir save joje, reikia išmokti pamatyti savo

tikrosios motinos gyvenimo žygdarbį. Išmokti ją mylėti tam, kad visą tolesnį gyvenimą amžiams žinotume, kas tai yra meilė.

Bet kokia meilės forma, kurioje yra baimės, neabejotinai bus bjauri.

Tu privalai mąstyti, ir labai tvirtai mąstyti, kad tavo širdies nepradėtų graužti pavydo kirminas. Didesnio siaubo, nei savo gyvenimo apnuodijimas pavydo priepuoliais, neįmanoma įsivaizduoti. Visą savo ir aplinkinių gyvenimą galima apnuodyti ir netgi prarasti visą ilgo gyvenimo prasmę vien todėl, kad dienos buvo suėstos pavydo. Galima būt labai talentingam, galima vesti žmoniją į naujas literatūros, muzikos, tapybos sferas – bet vis dėlto susikurti savo šeimyniniame gyvenime tokį geležinį aistrų narvą, kad teks išstisus metus naikinti šį savo dvasios pelėsį, kurį užsiauginai pavydžiame šeimyniniame gyvenime.

Devyniasdešimt devyniais atvejais iš šimto tai, ką žmonės vadina meile, iš tiesų tėra arba jų prietariai, arba jų savimeilė. Tikra meilė yra tik ta, kuri atskleidžia visus kūrybinės veiklos, išlaisvinančios žmogaus dvasią, sugebėjimus bei talentus.

Bet koks išsiskyrimas būna kankinantis tik iki tol, kol žmogaus dvasios valia nesubręsta tiek, kad pasiųstų kūrybinį meilės impulsą mylimajam su tokia jėga, kuri kiekvieną akimirką surištų jų abiejų ištikimybę į vieną tinklą. Ši dvasios galia išsiugdoma taip pat, kaip ir bet kuris kitas žmogaus gebėjimas. Kasdieninė džiugi mintis apie žmogų prilygsta bėgių nutiesimui žaibiško tilto, ant kurio galima išmokti mintimis susitikinėti su žmogumi, apie kurį džiugiai, tyrai, įdėmiai ir nuolatos galvoji.

Nepamirškite, kad patys svarbiausi žmogaus susitikimai – tai jo susitikimai su vaikais. Atkreipkite į juos ypatingą dėmesį – mes niekada negalime žinoti, ką mes vaike sutinkame.

Vaikas – tai ne tironas, kuris užvaldo visą tavo gyvenimą. Ne stabas, vardan kurio tu atskiri save nuo viso pasaulio ir visą pasaulį nuo savęs, tam kad sukurtum uždara, glaudžią šeimos ląstelę, jungiamą vien tik asmeninių interesų - meilės „saviems“. Vaikas – tai naujas meilės ryšys su visu pasauliu, su visa Visata. Tai išlaisvinanti motinos ir tėvo meilė, ir jie augina ne „mūsų“, „savą“ vaiką, bet dvasią, duotą pasauliui.

Nepamirškite, kad jums gimę vaikai - ne tik kūno ir kraujo vaisiai, priklausantys jums. Bet tai tos brangios taurės, kurias Gyvybė davė jums pasaugoti, pagerinti ir pakurstyti jų kūrybinę ugnį. Neprilipkite prie jų tarsi sraigė prie kriauklės. Visada prisiminkite, kad jiems skirta pagyventi ir pasisvečiuoti jūsų namuose tol, kol subręs savam gyvenimui.

Vaikai ne tik žemės gėlės. Jie dar ir visos Visatos dovanos jums. Per juos jūs arba padedate žmonijai iškilti, arba liekate inertiška masė, ta makalynė, iš kurios, kaip iš sutręšusio miško tik po tūkstančių metų susiformuos anglis ir deimantai.

Nesvarbu, koks bus pirminis, slaptas jūsų susikaupusios meilės šaltinis. Be galo mylėdami vieną žmogų, jūs jo vardu tarnausite milijonams.

Jei šiandien meilė širdyje vienpusė ir laimę suvokia kaip meilę „saviems“, tai rytoj – dėl vienokių ar kitokių priežasčių – žmogaus sąmonė gali išsiplėsti, ir jis apgaubs savo meile „svetimus“. Eidamas toliau tobulėjimo ir žinojimo keliu, žmogus suvokia, kad išvis nėra svetimų ir savų. Kad visur yra tokie pat žmonės, kaip jis pats. Šis žmogus galėjo nueiti toliau ir aukščiau. Kitas galėjo smarkiai atsilikti ir likti dvikokojo gyvūno stadijoje. O trečias galėjo taip toli nužengti į priekį, kad tenka prisimerkti, norint jį pamatyti.

Teisuoliui svarbiau kitam parodyti kelią į rojų, net jei pats ir suklyptų.

Ne ta diena laiminga, kuri tau atnešė kažką malonaus, o ta, kuomet tu žmonėms atidavei širdies šviesą. Išižiūrėk į visus sutinkamuosius. Jei sutikai žmogų ir nesuradai jam paguodžiančio žodžio – tu gyvenime praleidai laimės momentą.

Tikėkite ne išoriniais stebuklais, o jumyse esančios meilės, pritraukiančios prie savęs visą sutiktojo širdies ugnį, stebuklu.

Mylint nestovima vietoje. Meilė – gyva jėga, ir ją reikia nuolatos kreipti į naujas ir šviesias vagas. Meilė pripažįsta vieną įstatymą: kūrybinio gražinimo įstatymą. Ir visa tai, ką duodi žmonėms, juos mylėdamas, jiems atleisdamas, visa tai, tarsi upelius iš kalnų, tau atsiunčia Gyvenimas.

Tvirtai žinokite: iki paskutinio momento reikia tikėti ir viltis pažadinti žmoguje jo šventų švenčiausiųjų. Iš visos širdies jėgų reikia melsti Gyvenimą padėti klystantiems, pasiklydusiems ar suklypusiems, nes Jis gyvena kiekviename, o Jo pažadinimui netinka nei žmogiškosios logikos įstatymai, nei žmogiškojo laiko įstatymai.

Laikyk širdį plačiai atvertą. Stebėk, kad nei vienas jos žiedlapis neužsivertų. Liek meilę tylėdamas ir nepulk į neviltį, jei žmogus nepriima tavo meilės, išlieka ramus ir nenušvitęs. Ne galvok apie pasekmes, bet visada veik dabartyje.

Veikti – tai nereiškia visą laiką ir žaibiškai laimėti. Tai tik reiškia visą laiką žadinti žmogaus dvasią, nors išoriškai tai atrodytų tarsi būtum suteikęs žmogui greitą nusiramimą.

Užjausti – visų pirma reiškia būti drąšiam. Būti tokiam drąšiam, kad bebaimė, tyra širdis galėtų laisvai lieti savo meilę. O meilė, gailestis ir apsauga – tai toli gražu ne visada mieli, pataikaujantys žodžiai. Tai ir priekaištas, tai ir mylinčios rankos kirtis, jei ji mato silpstančią žmogaus dvasią ir savo jėga nori įpūsti ugnies į prigesusią žmogaus dvasią ir jėgą. Tai ir apdovanojimas už tyrai bei kūrybiškai pragyventą paprastą dieną.

Nenusivilk, nelaikyk savęs bejėgiu tais gyvenimo momentais, kai susiduri su žmogaus sielvartu bei sąmyšiu ir manai, kad negali jam padėti. Nebūna taip, kad tyra meilė ir nuoširdi užuojauta būtų bejėgės, neišgirstos tų, kam jos skirtos, ir paliktos be atsako. Tiesa, ne visada tavo tyros pastangos pasireiškia išorine pagalba sutiktajam akimirksniu. Išorinės gerovės faktai, vieninteliai, kuriuos žmonės vertina kaip pagalbą, toli gražu ne visada suteikia tikrą pagalbą. Bet kiekviena akimirka, kuomet tu suteikei meilės pagalbą, kaip pačių paprasčiausių gerumą, tu parodei savo sutiktajam vienintelį žemėje tyro gyvenimo kelią: drąsos, grožio ir bebaimiškumo vienybės kelią.

Sugriaudamas kenčiančiojo širdy ir prote išankstinį nusistatymą, kad Gyvenimas nusiteikęs prieš jį, kad jo nuodėmėms nėra atleidimo, kad būdamas nusidėjėliu, jis jau nebegali išeiti į Šviesos kelią ir nešti tą Šviesą kitiems, tu sugriauni autoritetų bei prietarų užtvaras ir nutiesi jam naujas vagas, kuriomis nuo šio momento drieksis jo mintys.

Niekada nenusimink ir stiprybę suvok kaip dvasios vidinį darbą. Ir kuo didesni bus tavo nesavanaudiškumas bei džiaugsmas, kuomet į širdį priimsi sutiktojo kančią, tuo patikimiau susitvarkys tavo sutiktojo kenčiančiojo kasdienybės rūpesčiai. Ir tuo greičiau, paprasčiau, lengviau nuo jo nukris kančios apžavai.

Ar sumažėja meilės žmoguje todėl, kad ji buvo paskleista, o kažkas jos nepasiėmė? Ta vieta, kur paskleidei meilę, bus taikos vieta, nors tas žmogus tą akimirką nenusiramino ir liko neramus. Tavo meilė, jei ji buvo tikra, jei Gyvenimas džiaugsmo viesulu skriejo iš tavęs į nelaimingojo širdį, kuris tavęs nesuprato, visada kurs aplink jį gaivinančią srovę. Ir, likęs vienas, jis nurims, susitvarkys ir pasakys kitiems: „Aš suradau savo problemų sprendimą“.

Todėl nešk tik Šviesą ir Taiką, nešk visą širdies meilę, budėk Amžinybės sargyboje ir negalvok apie susitikimo pasekmes.

Plėskite veiksmingą meilę jūsų širdyse dirbdami, eilinės dienos darbus. Negalvokite taip daug apie save, apie savo išganymo žygdarbį. Dažniau ir daugiau galvokite apie pasaulį, jame gyvenančius žmones, ieškančius meilės, prašančius ir meldžiančius pagalbos bei išganymo. Siųskite kiekvienai širdžiai savo širdies pasveikinimą. Nieko nereiškia, kad susikaupimo ir tylos momentu jūs nematote žmonių bei pasaulio. Jūs – žmonės, jūs – pasaulis, jūs galite taip plačiai mylėti ir laiminti liūdnuos, netvirtus ir nelaimingus žmones, kad jūsų geranoriškumo bangos nuskrietų iki jų ir suteiktų jiems ramybę.

Jokia energija, žmogaus gerumo pasiūsta, negali išnykti pasaulyje. Tada ji gali įsikurti žmoguje. O gerumo energija neaplenkia nei vienos būtybės pasaulyje ir, jei neišlaisvina, tai bent palengvina kiekvieno kenčiančiojo, pro kurį skrieja, našta.

Kuo aukščiau ir toliau bet kuris iš mūsų eina, tuo aiškiau pamato, kad tobulumui ribų nėra. Bet svarbu ne tai, kokių aukštumų tą pasieksi šiandien. Svarbu tik tai, kad eitum pirmyn kartu su amžinuoju Gyvybės judėjimu. O įžengti į jį, tą judėjimą, galima tik per meilę. Jei šiandien tu niekam dienos nepapuošei savo paprastu gerumu – tavo diena prapuolė. Tu neįsijungei į amžinąjį judėjimą, kuriame šiandien gyveno Visata, tu atsiskyrei nuo žmonių, o tai reiškia, kad nepatobulėjai. Į ten vienas - per meilę žmogui.

Niekas niekaip negali būti atskirtas nuo žmonijos - nei blogio, nei gėrio. Kiekviename mūsų įsikūnijusi visa žmonija. Tai ne retorinis posakis, ne meninis įvaizdis, o realybė.

Viskas, kas žema ir bloga, sukelia tau natūralų atmetimo jausmą, protestą, šleikštulį, bet tai glūdi ir tavyje, bet glūdi suvaržyti ir taip giliai nuo tavęs paslėpti, kad tu apie tai net nenumanai. Kartais reikia ypatingų aplinkybių, kad tai pasireikštų.

Taip atsiranda raginimas nesmerkti, turintis praktinę naudą tau pačiam: kitus neigdamas ir kaltindamas, tu neįtari, kad neigi ir kaltini pats save. Nesmerkimas dar svarbus kaip tarpsnis, esantis prieš užuojautą. Gydančioji užuojautos jėga, kaip švelnus bumerangas, grįžta pas tave, padeda išgyvendinti iš tavęs tai, kas giliai paslėpta kartais ir nuo tavęs.

Jei tavyje glūdi tai, kas bloga ir žema, tai iš kitos pusės, tavyje glūdi ir visa, kas aukšta bei herojiška. Bet tai taip pat tavyje suvaržyta, nesuvokta. Šios reikalo pusės suvokimas panaikina maitinančiąją pavydo terpę: visa, kas aukščiausia, kas pasiekama išrinktajai žmonijai, pasiekama ir tau. Tiesiog reikia būti dėmesingam sau ir nebijoti savęs bei savo jėgos.

Visi žmogaus veiksmai sujungia jį saitais su visu pasauliu. Kaip tu begyventum, atsijungti nuo saitų su žmonėmis tu negali. Tu tik savo elgesiu gali nutiesti vienus ar kitus ryšius, austi vieną ar kitą tinklą, į kurį gaudysi žmones ir būsi pagautas pats. Tu kuri vienokią ar kitokią gėrio arba blogio atmosferą.

Suprask, kad tarnystė žmogui – tai ne gerumo proveržis, kuomet tu pasiryžęs viską išdalinti, o paskui galvoti, kaip pačiam prasimanyti ko nors iš išdalinto savo pirmos būtinybės poreikių patenkinimui. Tai visa veiksmų eilė, visas dienos darbas, apjungtas ir persmelktas gyvenimo džiaugsmo. Pragyventų dienų vertė matuojama vieninteliu matu - kur ir kiek tu per dieną išaudei meilės siūlų, kur ir kaip tu sugebėjai juos sutvirtinti ir kuo tu surišai sutvirtinančius mazgus. Įvertink gyvenimo džiaugsmą ne dėl išminties stebėjimo, ne dėl žinojimo ir meilės susižavėjimų, bet kaip paprastą supratimą: viskas susiję, **NEGALIMA ATsiriboti nei nuo vieno žmogaus, ne tik nuo visos aplinkybių visumos.**

6.

Niekas nėra vienišas, o ypač tas, kuris žmonėms neša naują priesaką.

Bet žmonių, kurie besąlygiškai ištikimai priimtų dabarties naująjį priesaką, mažai. Dauguma bando suderinti naują žodį su senais prietarais. Ir tada jie turi seno nudėvėto audinio rūbą su naujais ryškiais lopais. Jie tuo nesibjauri, nesikankina dėl disharmonijos, nes jų supratimas apie harmoniją – vaikiškas. Pastovumo jie neturi, ir Amžinybė, į kurią sudėtų visą kasdienybės prasmę, jie negyvena. Nuo audrų ir minios neigimo labiausiai kenčia tas, kuris atnešė naują priesaką.

Milijonai būtybių, kurių dvasios išėjimas dar uždarytas, gyvena įkalintos ribotų žemiškų proto idėjų tvirtovėje ne mažiau saugiai, nei tie milijonai, kurie nuolatos ieško dvasinių kelių, o gyvena siauruose asmeniniuose rėmuose. Pirmieji, neigiantys dvasinį gyvenimą, dažnai būna vertingesni ir greičiau bei lengviau randa tiesos kelią. Antrieji – „ieškotojai“ – dažnai taip ir miršta susidvejinę, ieškodami idėjose ir fantazijose, o žemišką pilką kasdienybę praleidžiantys asmeninių norų gniaužtuose.

Galima stovėti greta Gyvybės šaltinio ir nematyti jo. Todėl niekada nenustebk būsimuose susitikimuose, jei žmonės klausysis tavo žodžių ir negirdės, t.y. nesupras jų prasmės. Jie susipažins su tavo kūriniiais, išsirinks tai, kas jiems patiks, ir gūžčios pečiais dėl viso kito, tai susies su jiems nepatinkančia ar nesuprasta tavo asmenybe, ir sakys: „Maža kas ir kaip išsigalvoja?“ Tais atvejais tu niekaip negalėsi padėti žmonėms, nes jų akys dar neatsimerkė ir todėl jie negali regėti.

Stenkis atverti žmogaus sąmonę, kad nė vienas idealas, susikurtas prote kaip teorija, negali aktyviai veikti žmogaus širdies ir dvasios.

Kūriniuose skelbk: tik tas žmogus visiškai gali suvaidinti savo vaidmenį žemėje ir suvokti gyvenimo prasmę, kuris savo duonos kąsnyje neįjunta kartumo, tai yra kuriame galutinai išnyko pavydo jausmas. Tam, kuris dar tebelygina savo likimą su kitų likimais, nėra vietos būsimoje atieties žmonių veikloje. Visiškas džiugus kiekvieno savarankiškumas ir nepriklausomybė yra ateities žmonijos pagrindas..

Nepamokslauk, nes pamokslas yra žinios, nepatvirtintos asmeniniu pavyzdžiu. Šviesos pasiuntinys turi rasti jėgų gyventi taip, kaip skamba jo perduodami žodžiai, jis privalo veiksmis įtvirtinti tai, ką jis išdrįso pasakyti. Tik tada jūsų žodžiai kris kaip sėklos, o ne kaip gliaudės. Pagal derlių spręskite apie savo sėjos stiprumą ir tyrumą.

Taikos ir meilės žodį nešk ne kaip naują dogmą - mokyk žmones gyventi be dogmų. Stenkis atskleisti sunkiausią paklydimą - dvasingai gyventi pagal kitų nurodymus.

Ateities žmogus turi gyventi visiškai laisvas, tai yra visiškai išsilaisvinęs. Kaip savarankiškas darbas, taip ir savarankiškas dvasinis vystymasis būtinas ateities žmogui, kurio psichiniai jausmai ir jėgos lavėtų lengvai. Bet jų brandaus ir tikro vystymosi sąlyga turi būt visiškas savarankiškumo tvirtumas, kas lygu nepajudinamai ištikimybei.

Eikite, lengvai vykdydami savo užduotis, ir nelaukite greitai prinokstančių savo darbo vaisių. Jūs – nauji artojai; varpos subręš. Ne darbo vaisiais rūpinkitės, bet tuo, kad jumyse niekada nesukirbėtų apdovanojimų ar pagyrimų už jūsų darbus noras.

Nelaukite, kad jus sutiktų pasveikinimu, įvertintų ir pripažintų. Jūs būsite žeminami ir liūdinami, būsite išjuokti ir apšmeižti ne kartą, bet tais atvejais būkite kurti ir akli. Tai turi neatsiliepti jūsų širdyse. Ten gyvena tik Džiaugsmas – Veikimas. Jis sutinka kiekvieną ir jisai kiekvieną palydi.

7.

Atmink: niekada blogis nepasieks tavęs, kol baimė, neištikimybė ir melas nepalytės tavęs. Blogiui nepakeliama švaros atmosfera, ir jis jos vengia. Ir tik tuomet, kai tavo širdyje atsiras mažytis abejonės plyšelis, tik tuomet blogis galės prie tavęs prisitarti.

Reikia savyje sukaupti daug blogio, kad svetima valia galėtų juo pasinaudoti. Blogis tempia paskui save žmogų ne todėl, kad jį apsupa išorėje, o tik todėl, kad žmogaus širdyje jau kunkuliuoja krateris, į kurį blogis tik įpila alyvos, pakurstydamas jo žemąsias aistras.

Gerojo širdis – meilės krateris, ir jo alyva yra džiaugsmas. Ji laisva nuo pavydo, ir todėl gerojo diena lengva. Sunku susierzinusiam. Nes jo širdyje verdančios aistros neleidžia jam ilsėtis. Jis visada susierzinęs, visada į jo širdį atviras kelias visokiam blogiui. Toks žmogus nepažįsta lengvumo. Nepažįsta nepriklausomybės nuo išorės aplinkybių. Jos jį slegia visur ir visada bei palaiptai tampa jo valdovėmis.

Žmogus, nemokantis būti savo paties šeimininku ir visą laiką pergyvenantis susierzinimo, įsiūčio priepuolius bei pavydo kančias, tai ne žmogus. Tai tik žmogiškosios studijos prieangis, dvikojis gyvūnas.

Ne visada galima padėti žmogui, nes pirmoji kliūtis yra jis pats. Žmogus būna taip įsikibęs savo prietarų, kad pagal savo supratimą suvoktą ištikimybę laiko kokios nors draugystės, meilės ar tikėjimo nepajudinama tiesa, aukščiausiąja šviesa ir savo gyvenimo tikslu. Ir tokiam asmeniškai gyvenimą priimančiam žmogui visa likusi Visata su savo Gyvenimo įstatymais, Karma ir iš jų išplaukiančiais dėsningumu bei tikslingumu atrodo mirtinas chaosas, kur jo daliai tenka neužtarnauti vargai ir kančios.

Kad padėtum žmogui, reikia ne tik pačiam turėti jėgų. Reikia, kad ir tas žmogus norėtų priimti jam teikiamą pagalbą bei mokėtų susitvarkyti, sutvarkyti savo širdį ir mintis, mokėtų išlaikyti jas švarias ir leistų savo dieną taip, kad harmonizuotų savo organizmą. Nereikia ir svajoti apie pagalbą tiems žmonėms, kurie nežino džiaugsmo, nesupranta savo viso gyvenimo kaip dvasinės kūrybos tikslo vertės, o gyvenimu laiko buitinius patogumus, išaukštinimą tarp į save panašių, pinigų.

Nėra absoliučiai blogų žmonių. Niekas negimsta plėšiku, išdaviku, žmogžudžiu. Tačiau tie, kurių šviesias mintis ir tyras širdis graužia pavydo kirminai, patys ritasi į blogio duobę, ten, kur juos įtraukia jų pačių aistros. Dvasios irimas vyksta pamažu ir vos pastebimai. Pirmiausia pavydas ir pavyduliavimas kaip rūdys suėda santykius su žmonėmis. Paskui kažkurioje širdies vietoje tos rūdys pragaužia skylę. Virš jos pradeda kauptis dvokiančios dvasios atliekos, ir ten pradeda tvinkti pūlinys, vėliau jis ima varvėti. Ir visa, kas prisiliečia prie taip greit savo mintimis pūvančio žmogaus, visa nuvertėja, jei nesugeba apsisaugoti nuo užkrato. Jei širdis pati savaime jau turi pavydo ir baimės dvoką, tuomet sutikusi stipresnį blogį, ji visa patenka jo valion.

Blogis nėra nekaltas užsiėmimas. Kas kartą kai pykstate, jūs iš visų pusių iš eterio prisitraukiate blogio sroves, kurios įsisiurbia į jus, kaip dėlės, šlykščios raudonos ir juodos dėlės su pačiomis bjauriausiomis kokias tik įmanoma įsivaizduoti galvutėmis ir čiulptuvais. Ir visos jos – jūsų aistrų, pavydo, susierzinimo ir pykčio padarai. Po to, kai jums atrodo, kad jūs jau nurimote ir susivaldėte, audra atmosferoje aplink jus dar tęsis mažiausiai dvi paras.

Tos jums nematomos dėlės siurbia ir maitinasi jumis lygiai taip pat, kaip paprastos dėlės, siurbiančios žmogaus kraują. Bet kuri tyra būtybė labai jautri šių mažų gyvūnų dvokui. Ir vengia jais apniktų, nesitvardančių. Tyra būtybė, susitikdama su žmogumi, kuris įpratęs gyventi palaidais nervais, suirzęs ir visuomet ūmus, kenčia ne mažiau, nei susitikdama raupsuotąjį. Blogas gi žmogus, besiremiantis vien

valios atkaklumu, lekia susitikti su tokia būtybe, susižavėjęs matydamas jame įrankį savo tikslams įgyvendinti.

Jei iš žemiškojo gyvenimo suvokimo atmestume dabarties gyvenimo, kaip amžių priežasčių ir pasekmių grandinės suvokimą, tai jis taptų nuliu. Be šviesos, kurią galima įlieti į dienos darbus, perspektyvos, be žinojimo, kad šviesa dega kiekviename žmoguje, kūrybiškai gyventi neįmanoma. Kas gyvena, nesuvokdamas tos šviesos savyje, tas šliejasi prie blogio valios, manančios, kad ji gali nugalėti pasaulį, priversti jį tarnauti savo aistroms, savo malonumui.

Visos vadinamosios tamsiosios jėgos yra ne kas kita kaip tamsumas. Žmonės, siekiantys perprasti gamtos jėgas, vien tik valios atkaklumu suranda jas. Paprastai tai žmonės, apdovanoti labiau nei kiti išvystytais psichiniais gabumais. Bet kadangi jų tikslas – žinios, tarnaujančios tik jų pačių egoizmui, jų aistroms ir praturtėjimui bendros gerovės sąskaita, jie užsisklendžia atskirose grupėse, vadindami save įvairiais protingais vardais. Jie pasirenka savo partnerius būtinai su didele ir atkaklia valia, turinčiais hipnozės galių.

Tai labai ilga istorija, jos dviem žodžiais nepapasakosi. Ji ateina iki mūsų iš labai senų laikų, ir jos melo bei veidmainystės židinių yra labai daug: tai ir burtininkai, ir alchemikai, ir aiškiaregiai, ir t.t. Tamsiosios jėgos visiems skleidžia disharmoniją ir susierzinimą. Jų šūkis: „Valdydamas nugalėk“, o tuo tarpu šviesos vaikų šūkis: „Mylėdamas nugalėk“.

Tamsiųjų valios atkaklumas – tai blogis, į kurio sumegztus tinklus įtraukiamas kiekvienas, kuriame suranda galimybę pažadinti garbės ir turtų troškimą. Ant šių dviejų menkų sąlyginių ir laikinų gėrybių kabliukų užkimba tie vargšeliai, kuriuos jie paverčia savo tarnais ir vergais. Iš pradžių juos lepina, siūlo menamą laisvę, o vėliau įkalina suvilioję nuosavybe, brangenybėmis, ir taip apsupa nežabotomis aistromis, kad nelaimingieji kitąsyk ir norėtų ištrūkti, bet jau nebeturi jėgų išsivaduoti iš tų gniaužtų.

Kaip jūs galite atpažinti, kad prieš jus tamsioji jėga? Ar visi tamsieji turi atgrasią išorę, pagal kurią jūs suprastumėte, kad atstumianti jus nuo žmogaus jėga, kelianti jums pasibjaurėjimą, visa išreikšta išorę? Tarp tamsiųjų jėgų daug gražių žmonių, turinčių netgi žavią išorę. Prisiminkite legendas apie puolusį angelą: juk jis anaipol nevaizduojamas šlykščiu.

Šių žmonių išorė tokia pat įvairi, kaip ir visos likusios žmonijos. Bet kas tokio bendro tarp visų žmonių, vienokiu ar kitokiu būdu patekusių į tamsiųjų stovyklą? Jiems visiems svarbiausia – egoistinis siekis pajungti sutiktojo valią sau. Dar prieš išigilinandama į susitikimo esmę, tamsioji jėga hipnozės, kokia ji bebūtų išvystyta, pagalba stengiasi sutiktąjį padaryti sau pavaldų.

Ji kuo puikiau žino, kad į žmogų įsikibti gali tik vienu ar kitu aistrų dėka, kurias išvelgti nesudėtinga nė vienam pastabiam žmogui. O tamsieji jau nuo pat pirmų žingsnių mokomi skaityti žmogiškųjų aistrų ženklus ir suvokti žmogaus susierzinimo laipsnį. Susierzinimas – pirmas ir pagrindinis tamsiųjų jėgų koziris žmonių pajungimo sistemoje. Įvairiais būdais jie stengiasi išvesti žmogų iš pusiausvyros, paskui jame pažadina baimę ir gobšumą, įsikimba buldogiškais nasrais į žmogų ir palaipsniui – su geležine savitvarda ir išsverme – įtraukia jo valią į savo sąmonės orbitą. Tai PIRMOJI, bendra visoms tamsos jėgoms, jų tamsiosios dienos taisyklė.

ANTROJI nekeičiama jų elgesio taisyklė – į kiekvieną susitikimą įlieti melo, veidmainystės ir taip supainioti sutiktojo sąmonę ir dėmesį, kad žmogus imtų galvoti, kad sutiko didžią, geranorišką jėgą, kuri suteiks jam palaikymą ir pagalbą.

Kiek šviesiosios jėgos moko kiekvieną žmogų prisiminti, kad viskas yra jame, kad jis nepriklausomas ir absoliučiai savarankiškas savo gyvenimo kūrėjas, tiek tamsiosios jėgos stengiasi kiekvienam įteigti,

kad jis be jų pagalbos ir globos bejėgis ir neįgalus, kad tik jie tegali atverti duris į sėkmę, turtus, garbę ir šlovę.

Šviesos jėgos kiekvienam sako, kad žmogus niekada nėra vienišas, kad jo galios neturi ribų, nes jis dalelė Begalybės. Tamsiųjų jėgų kalbose visuomet skamba kvietimas atsiskirti. Už visišką paklusnumą žadėdami visas materialias gėrybes, kokios tik egzistuoja žemėje, tamsa sako sutiktajam: „Kas bebūtų, nesistenk dalintis savo gėrybėmis. Viskas, ką aš tau duosiu, - viską susikrauk į sandėlį ir laikyk sau. Jei tai materialinės vertybės, kaupk jas, nes tai yra jėga ir jomis užvaldomas pasaulis. Jei tai žinios, atsimink, kad jomis įgaunamas mokėjimas pajungti žmonių valią. Su niekuo jomis nesidalink, visuomet stenkis užimti jėgos ir kovos poziciją. Draugai tau nereikalingi, o priešus, sukiršinant tarpusavyje, nugalėti reikia. Jokių kitokių priemonių pasiekti pergalei nėra. Ir kuo griežčiau tu elgsiesi su žmonėmis, tuo didesnė tavo jėga, tuo aukščiau tu pakilsi kaip gyvenimo valdovas.“

Šie nurodymai yra TREČIOJI tamsos jėgų mokymo taisyklė. Veikdamos pagal šias tris taisykles tamsiosios jėgos užvaldo daugybę inertiškų ir bevalių, pavydžių ir gobšių, susierzinusių ir neigiančių, trokštančių išorinės gerovės, karjeros ir garbės žmonių.

Žmogaus neigimas, jo tapatybė, jo noras gyvenime visuomet šokti pagal savojo „aš“ *dūdelę* ir visur iškelti tą „aš“ beveik visuomet atveda žmogų į susitikimą su tamsos jėgomis. Žmogus iš esmės gali būti labai geras ir sąžiningas. Jo širdis gali būti kupina meilės ir kilnumo. O visgi jo prote gali kunkuliuoti pasipriešinimas savo laikmečiui, siauroms riboms, kurios jam buvo nubrėžtos kažkokiam darbe, arba jis gali protestuoti prieš dalyvavimą jo darbe kažkokių jam nemalonių žmonių, arba jis protestuoja prieš tuos žmones, iš kurių gauna Šviesos žinių... Ir tamsiajai jėgai paruoštas naujas vergas, net nepastebėjęs, kada ir kaip pateko į geležinius tamsos jėgų gniaužtus.

Tamsiosios jėgos gali būti patrauklios išvaizdos, jų manieros gali pakerėti lengvumu, o jų įkalbinėjimai žmonėms, kurie nepasižymi įžvalgumu, sutelktu dėmesiu, gali būti panašūs į kalnų upelių čiurlenimą. Ir tik keletą kartų atsigėręs to „kalnų“ vandenėlio, neatsargus žmogus sugebės atpažinti jo kartų skonį, svaiginantį aistrų kvapą, sugebės suprasti, kur jis nuklydo, kokį blogį savo neatsargumu sau nusikalė.

Bet negalvokite, kad aukščiausias žmogaus kilnumas yra atsiribojimas nuo tų, kuriuos mes laikome blogais arba savo priešais. Priešą reikia nugalėti, bet nugalėti ne pasyviu atsitraukimu nuo jo, o aktyvia kova, herojiška jausmų ir minčių įtampa. Negalima apdovanotam žmogui nugyventi gyvenimą – žmogui, kuriam skirta savo gyvenimu įlieti kūrybinio darbo lašą į visos žmonijos darbą – laimingai nieko neveikiant, be audrų, kančios ir kovos.

Prisimink, kokios gilios žmonių nelaimės šaknys, kaip negalima jų smerkti, kaip negalima graužtis dėl žmonių trūkumų. Reikia jiems nešti žvalumą arba stengtis užkirsti kelią blogiui, užtveriant užtvarą ten, kur žmonės silpni, kad visų pirma apsaugotume juos pačius. Kol pats nesubrendai, nesistenk padėti. Tik padidinsi blogį ir įneši dar daugiau susierzinimo į gyvenimus tų, kuriems norėsi padėti, jei pats nepasiruošęs, jei pats negali veikti visiškai susivaldęs.

Galvok, kaip tau suvokti, kas tai yra Džiaugsmas. Pirmąkart, kai jį išgyvensi, tu paklosi tamsos jėgoms neperžengiamą prarają. Džiaugsmas veda į meilės pergalę, o piktas liūdesys – valios atkaklumo link. Valios atkaklumas – blogio kardas. Šis kardas negali kirsti ten, kur gyvena Džiaugsmas.

Visi žmonės skirstomi į žinančius, laisvus nuo juos ribojančių aistrų ir prietarų, ir todėl gerus bei džiaugsmingus, ir į nežinančius, sukaustytus prietarų bei aistrų, ir todėl – liūdnus ir piktus. Mokykis.

Gyvenime tėra vienas kelias - žinojimo. Žinojimas išlaisvina žmogų. Ir kuo laisvesniu jis tampa, tuo reikšmingesnis jo darbas Visatoje, tuo gilesnis jo darbas bendram labui ir platesnis ratas tos taikos atmosferos, kurią jis pats neša.

Sutikę tikrąjį žinojimą, visos tamsos jėgų paslaptys, neturinčios nieko kito, išskyrus vienokią ar kitokią hipnozės jėgą, pavirsta dulkėmis.

Dar ir dar syki įsidėkite į galvą ne kartą išsakytus žodžius: „Jei jūsų širdis tyra – joks blogis negali jūsų paliesti. Prieš jūsų tyrumą jis bejėgis.“

8.

Pirmiausia, ką turite atsiminti, tai dėmesys kiekvienam žmogui, su kuriuo kalbate, kiekvienam darbui, kurį atliekate. Visas žmogaus gyvenimas – tik dėmesys. Tai pirmoji gyvenimo būtinybė. Tas, kuris kasdien nelavins savo dėmesio, nepasieks ko nors daugiau jokioje srityje.

Kiekvienas iš mūsų šimtus susitikimų praleidžia nedėmesingai, nes neįprato lanksčiai ir visiškai perkelti dėmesį nuo vieno daikto prie kito. Viskas atsitrenkia į išblaškytą dėmesį arba, teisingiau, į vienpusiškai koncentruojamą dėmesį, kuris iš matymo lauko išleidžia viską, išskyrus dvasią patraukiančias mintis.

Viską reikia prisiminti, viską laikyti atmintyje, net jei ir dangus spindėtų sieloje.

Tavo kambaryje yra veidrodis ne tam, kad praeitum pro jį, o tam, kad išeidamas iš savo kambario pas žmones, susitvarkytum išorę. Tai pirmoji sąlyga, nuo kurios tavęs niekas neatleido. Ne apie save turi galvoti prieš veidrodį tvarkydamas rūbo klostes, o apie žmones, kuriems tavo išvaizda gali tapti susierzinimo priežastimi, jei apsileidimas krenta į akis arba tavo apranga atrodo juokingai. Atmink, kad į skurdą dažniausiai papuola apsileidėliai. Ir net aukšto dvasinio lygio žmonėms apsileidimas trukdo jų keliu eiti pirmyn. Bet kuris nesutvarkytas kambarys išsilavinusiam ir švariam žmogui yra atgrasus.

Antra sąlyga: „Sveikas“, kurį sako žmonės vienas kitam. Privalai suvokti šį žodį dar giliau, kaip meilės pasveikinimą, kaip nusilenkimą Ugniai ir Šviesai žmoguje. Tai ne tik paprasta išorinio mandagumo sąlyga, bet tavo geranoriškumo esmė susitikimo su žmogumi momentu.

Per žmonių vienas su kitu sąlyginio bendravimo įprastines spragas pradėk įnešti širdies kilnumą. Tapk dvasinio kanalo grandimi, bendraudamas tokiomis formomis, kurios ne atstumia žmones ir ne apsunkena tavo paties vertinimą, o traukia juos.

Stebėkite save, bet stebėkite lengvai. Nedarykite iš savęs pikčiausio ir griežčiausio savo paties prižiūrėtojo, kaip kad jūs nenorite tokiu būti kitiems. Mūsų kiekvieno siela – ta gležna gėlėlė, kuriai reikia švelnumo ir priežiūros. Bet reikia suprasti, kad mūsų siela auga ir valosi tik ta gerumo jėga, kuri įsilieja į sutiktojo širdį, o ne valios įsakymu, kuriam paklusti be lengvumo ir gerumo – ir yra blogųjų kelias.

Nėra nieko Visatoje, ką žmogus galėtų padaryti, būdamas vienas. Viskas pasaulyje susiję meilės saitais. Ir dėmesys, jei žmogus jį išsiugdė iki galo, kiekvienam atveria žmogiškojo likimo išsipildymą. Būk dėmesingas tave supantiems žmonėms, ir tu išplėsi savo dėmesį vis daugiau ir daugiau. Ir matysi aplink daug mylių, kaip ir kur reikalinga tavo pagalba. Žmogaus dėmesys nusilpsta ir sumažėja, nes jis būna daug ir ilgai nukreiptas į save. Kai nustoja koncentruotis į save, jis nebepavargsta. Daugumai tai ilgas ir sunkus darbas. Žmogui ima atrodyti, kad jis tiek ir tedaro, kad galvoja apie kitus. O iš tiesų jis yra

talentingesnis ir ieško dar platesnio savo talentų panaudojimo. Ir čia yra du keliai: proto kelias ir širdies kelias.

Einantys širdies keliu savęs neklausinėja, gerai ar blogai bus tai, ką jie daro. Jie eina ir daro. Juos veda paprastas gerumas.

Nebandyk suprasti, kur ir iš kur eina žmogus, jei jį sutikai. Bandyk suteikti jam pagalbą tą susitikimo minutę. Nes nėra nieko svarbiau žemėje, nei dabar vykstantis susitikimas. Jei sugebėsi į susitikimą įlieti taiką, tavo užduotis įvykdyta. Būk dėmesingas, ir nei viena gyvenimo minutė nepraeis pro šalį.

Tas, kuris atėjo pas tave, - pats svarbiausias tavo reikalas. Jis pirmas pagal svarbą. Atiduok jam visas jėgas ir jausmus ir nepalik kažkurios dvasios ir proto dalies ateičiai.

Įdėmiai įsižiūrėk į susitikimus su žmonėmis, galvok tik apie juos. Nemaišyk į kiekvieną susitikimą minčių apie save, ir kito žmogaus kelio nesimatuok kaip rūbo sau. Neįmanoma dėvėti visų modelių rūbų ir neįmanoma išbandyti visų darbo rūšių.

Įmanoma tik tau duotu amžino darbo būdu nešti savąjį „dabar“ su tokia jautriausių žmogaus širdies stygų pažinimo didybe, su tokia meile ir užuojauta žmogiškiesiems keliams, kad visame, ką tavo darbas lijes į pasaulį, žmonės atrastų naujesnes ir lengvesnes galimybes nugalėti mylint.

Tu privalai naujai žiūrėti į kiekvieną žmogų, ieškodamas ne to, kas iškart ir visiems pastebima, ne ryškių proto savybių, grožio, šmaikštumo ar piktų savybių, o tos vidinės jėgos ir širdies gerumo, kurie ir tegali tapti šviesa visiems aplinkiniams jų prietarų ir aistrų tamsoje. Ir jei nori nešti žmonėms šviesą ir laisvę, pradėk naujai įsižiūrėti į žmones. Pradėk pastebėti skirtumus tarp to, kas žmoguje menka, atsitiktinumas, ir jo didžiųjų savybių, gimusių iš darbų, kovų ir pergalių prieš save patį. Pradėk dabar, o ne rytoj. Atsisakyk prietarų, kad žmogus yra tai, kaip jis atrodo, ir spręsk apie jį tik pagal jo poelgius, stengdamasis būti jo vietoje ir rasti jam pateisinimą.

Kokie meilės kupini jūs bebūtumėt, rasti kelią į grožio vienybę su netaktišku žmogumi neįmanoma. Yra tokių senukų, kuriems tarsi tyčia suteikiamas ilgaamžiškumas, kad jie suprastų tą meilės savybę, kad išmoktų sutiktajame atpažinti jo dvasinės brandos akimirką, o ne lįstų prie žmonių su savo supratimais, ginčais, skundais ir pamokslavimais, manydami, kad jei jau jiems kažkas taip atrodo, tai reiškia, kad taip ir yra, ir reikia lėkti ir traukti iš savo katilo visa, kas ten verda.

Apgalvokite kiekvieną žodį. Visada pažinkite visa, kas jus supa, ir tvirtai atminkite, kad yra situacijų, kai geriausia patylėti. Atrodanti išorinė žmogaus inercija, visiems matoma, dažnai būna pati aktyviausia pagalba tam, kuris skundžiasi jūsų inertiškumu.

Tie gi žmonės, kurie laksto savo aistrų chaose, ir skubėdami, besiblaškydami teikia pagalbą, kaip visiems atrodo, tie tikros pagalbos atžvilgiu stovi vietoje ir vietoj naudos pridaro netgi žalos. Nes tikroji pagalba – tai vyriškumas, galbūt kartais ir griežtas žodis, kuris nepatiks sutiktajam, bet visiškai ne ašaringo žmogaus galvos paglostymas. Ir kad turėtum jėgų parodyti tą vyriškumą ir padėtum sutiktajam, reikia išaugti savo dvasia, savo bebaimiškumu ir taktu.

Niekada buitiniuose santykiuose su žmonėmis neieškok jų pasiaiškinimo. Ieškok, kaip nudžiuginti žmogų, stenkis su kiekvienu susitikimą pradėti ir baigti su džiaugsmu. Bet venk tokio, kuris būdamas niūrus, stengiasi ieškoti tavyje savo niūrumo priežasčių. Venk tų šeimų, kurios gyvena besipykdomos. Tie, kurie pasakoja apie savo meilę šeimai, o iš tiesų yra tironai ir niurzgliai, - ne mažesni nusikaltėliai, nei bet kurie vagys, vagiantys žmonių brangenybes.

Kiekvienas, žengiantis į žinių kelią, turi stengtis kalbėti taip, kad nė vienas jo žodis nepašieptų ir neįgeltų. Jei neši širdyje gėrį, nepasielgsi netaktiškai. Išmok naują elgesio taisyklę: niekada ir nieko nekalbėk apie savo brolius ir seseris, jei jų nėra kartu su tavim. Ir kalbėk tik tai, kame nėra tavo susierzinimo. Kiekvieną kartą, kai pasmerkimo žodis pasiruošęs išsprūsti tau iš lūpų, prisimink, kiek mažai tau beliko gyventi šiame kūne ir kaip kiekviena veltui praleista akimirka suskaido ne tik tavo dvasią, bet ir dvasią kiekvieno, su kuriuo tu tą akimirką susitikai.

Neškitės kaip priesaką: vyriškumas ir taktas. Niekada netarkite žodžių, kol visiškai susitvarkymas neatves jūsų prie minties: žmogus, kuris man skundžiasi ar guodžiasi, yra tame savo evoliucijos taške, kuriame jam dar neatsivėrė, kad viskas yra jame, kad jis pats susikūrė visą savo gyvenimą anksčiau, kuria jį ir dabar. Ir tik tada ieškokite savyje vyriškumo, kad pateiktumėte patį kilniausią atsakymą į patį žemiausią klausimą, į patį negarbingiausią skundą.

Visada, sutikdami žmones, suteikdami jiems pagalbą ar perduodami žinias, mokėkite paruošti jų sielose dirvą, į kurią gali būti priimta jūsų žinia.

Pirmasis rūpestis žmogumi, jei jis jums pavestas, - sugebėti atsidurti jo vietoje ir nepervertinti jo galimybių perduodamuose jam reikaluose.

Tvirtai prisiminkite ne kaip teoriją, o kaip kasdienybės darbų praktiką: „Gali – nereiškia, kad bus“. Kas kartą, kai pirmiausia pagalvojote apie save, tai yra pasakėte sau: „Kaip sunku masėms perduoti šį suvokimą“, jūs atveriat savo apsauginiame tinkle plyšį ir perpus sumažinate pradėtojo darbo sėkmę.

Negalite kištis į svetimą gyvenimą, siūlydami savo pagalbą, jei pats neturite pakankamų žinių, išskyrus ryžtą ir drąsą. Retai žmonėse sutinkamas tiesos nebijojimas. Jis vertingas ne tik todėl, kad saugo patį žmogų nuo daugelio bėdų, bet ir kitus apsaugo, padėdamas atsikratyti melo apnašų. Bet kad ši savybė kūrybiškai galėtų padėti žmonėms, pats žmogus turi tiksliai, atidžiai atpažinti, kiek jo paties supratimas apie žmones bei reikalus atitinka tiesą.

Negalima širdyje nešiotis dieviškąjį gėrį ir tuo pačiu neišsiugdyti tokio pat masto takto. Negalima turėti ugninės dvasios jėgos ir nesugdyti visiško sutiktojo jėgos ir charakterio suvokimo, kad tiksliai visada žinotumėte, kiek galite ir turite įtraukti jį į savąją ugnį.

Negalima prisiliesti prie Vieningos Gyvybės girnų kitaip, nei atiduodant žmonėms visas Tiesos dovanas sumaltas. Jei duosite nesuprantančiam pačią vertingiausią brangenybę, jis nuo nemokšiško elgesio su ja gali mirt, nesuteikdamas naudos nei savo aplinkai, nei sau.

Niekam akių negalima atmerkti prievarta. Žemėje kiekvieno akys atsimerkia tada, kai jis ilgai ir daug dirba.

Asmeninis gerumas dvasiniuose santykiuose, neteisingai suprasta užuojauta, t.y. noras nepasiruošusi žmogų atvesti į naujų idėjų ir dvasinės kūrybos pasaulį, į tas aukštumas, kur reikia visos stiprybės ir viso organizmo harmonijos, visada atveda į katastrofą. Kaip gėlės pumpuras, persodintas į pernelyg kaitrią saulėkaitą, sudžiūsta užuot išsiskleidęs, taip ir žmogaus dvasia, įvesta į aukštesniąją sferą anksčiau, nei harmoningai išugdytos jo organizmo jėgos pačios iškvies ir pritrauks aukštesniosios sferos bangų vibracijas bei dažnį, ne tik neduoda ugninės kūrybos vaisių, bet ir išsikreipia. Žengdami į naują kūrybinių jėgų judėjimo orbitą, išlaikykite atmintyje savo kelio pradžią, savo ieškojimų pradžią. Atsiminkite, kad jūs ne visada buvote stiprūs. Ne visada jumyse nugalėdavo meilė be susierzinimo ir kartėlio. Ir jums bus lengviau savo meile, savo gailestingumu ir taika užkloti tą dvasinę prarają, kuri yra tarp jūsų ir tų žmonių, kuriems nešate savo naujas žinias.

Vertė: Gintara Kukenienė Padmini ir Rita Oksaitė
Redagavo: R.G. Narajanas ir Jaunius K.

--

SATYÂT NÂSTI PARO DHARMAH – Nėra aukštesnės Priedermės už Suvokimą.

www.yogi.lt